

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΣΕΛΗΝΗ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 3 Ἀπριλῆ 1921

ΑΡΙΘ. 730 (ΦΥΛ. 14)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δυνὲν εἰσαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).
ΤΑΚΗΣ ΦΙΤΣΟΣ: Ἡ φυλακή.
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΝΟ. Γ. ΚΥΡΙΝΖΗΣ: Φωτεινοπάλατο.
ΔΗΤΡΗΣ ΛΟΪΣΟΣ: Τ' ἀκουγιάλι μας.
ΠΙΚΡΑΓΚΛΟΗΣ: Ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐπιτροπῆς.
Σ. Μ.: Ἐπιστράτευση
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Κριτικὰς ζουγραφιῆς: «Δρόμοι

καὶ Μονοπάτια».

ΠΙΣΤΡ ΠΠΩΝΤΡΥ: Μηδὲν Ἄγαν.

Μ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ ΜΕΡΗΜΛΛΗΣ: Ἐπιστολὴ στοῦ Γ.
Ξενοπουλο.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία.— Σένη φιλολογία.— Μουσική.— Νέα
βιβλία.— Σένα περιοδικά.— Τί γράφουν οἱ ἄλ-
λοι.— Βαρβαροπάζαρο.— Φοιτητ. Συντροφιά.—
Χωρὶς γραμματόσημο.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-9-

Τετάρτη, ὦρα ἐννιάμισι. — Πρωτὶ πρωτὶ σή-
μερις (ὦ χαρὰ μου!) ἔφτασε τὸ ταχυδρομεῖς καὶ
μὲν κάθισα μπροστὰ στὸ γραφεῖο μου, νὰ κοινο-
τιάσω μὲ τὸν ἀγαπημένον μου, τοῦ φέρονοντε καὶ τὸ
γράμμα σου. Ἀχ! φίλε μου ἐσύ, πόσα ὥραϊα καὶ
καλὰ πράγματα σήμερα! Δὲ λέω μόνο γιὰ τὸ γράμ-
μα σου — τὸ ξαίρεις πιά, πὼς τὰ γράμματά σου
ὅλα εἶναι ἀπαίριαχτα. Κωστή μου, μὰ καὶ γιὰ ὅσα
μοῦ στέλνεις, γιὰ τὸ διδύμασμα τὸμοροδομένο,
ποῦ εἶναι μιὰ τρέλα, γιὰ τὰς πέννες, γιὰ τὸ μολύδι
τάσημένιο, γιὰ τὴ ζηλεμένη σου, τὴ χρυσή σου τὴ
φωτογραφίαν ποῦ ἀμέσως τὴ φίλησα καὶ τὴν κατα-
γίλησα λωλά. Ὁχ! τί χάρι ποῦ σοῦ ἔχω! Τί κα-
λὸς ποῦ μοῦ τὴν ἔδωσες, Κωστή μου! Ἀκουσε θ-
μως, θέλω καὶ τὴν ἄλλην, ξαίρεις, τὴ μικρούλα.
Γιὰ νὰ διοῦμε, θὰ μοῦ τὴ χαρίσῃς καὶ ἀφ'τῇ; Ἐλ-
πίζω, γιατίι μπορεῖ κανεὶς τίς μικρὰς νὰ τίς κου-
βαλῇ πὺδ ἔφκοια μαζί του καὶ νὰ τίς ἔχη ὅπου θέ-
λει, γιὰ νὰ τίς φιλήῃ, Κέριέ μου. Μάθε το καὶ ἀφ'το.

Εἶμαι κάπως πὺδ ἥσυχη σήμερα, πὺδ καλὰ. Συλ-
λογοῦμαι πὼς ἴσως ἀπόψε ἀρχίσῃς τὸ ποιήμα σου
τὸ κατ'οῦργιο, ποῦ μοῦ λές, δηλαδή ὅχι, ἀφοῦ ἀπό-
ψε πηγαίνεις στοὺς φίλους σου τοὺς Κ. (εἶναι τά-
χα ἡ κόρη τοῦ ποῦ παντρεύεται; Καὶ ποῖνε πατρ-
νει; Κι ἀγαπιοῦνται ἢ ἔτσι;), μὰ ὑποθέτω ἄβριο
χωρὶς ἄλλο· τὸ κατὰλαθα κιόλας ἀπ' ὅσα μοῦ γρά-
φεις, Κωστή μου, ποῦ ὥρα τὴν ὥρα μοῦ λές τί κά-
νεις, ποῦ εἶσαι, ποιοὺς βλέπεις καὶ μοῦ τῶμαδες μά-
λιστα καὶ μένα πὺδ καὶ σοῦ τὰ κάτω διογραφία τὰ
γράμματά μου. Κοίταξε, καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή
νὰ μοῦ σημειώσῃς ποῦ ἀρχίσῃς τὸ ἔργο σου τὸ
θεῖο.

Ἦουνχία σήμερα. Συγγριζοῦνε σοῦ θειοῦ καὶ ἔτσι
θὰ μπορέσω νὰ μείνω μαζί σου ὅλη τὴ μέρα, νὰ κοι-
νοποιήσωμε. Ὅσα μοῦ λές ἀπάνω στὴν ἀνάγκη τῆς
ἐργασίας, Κωστή μου, εἶναι ὥραϊα, εἶναι καὶ ἀληθι-
νά, χίλιες φορές τὰ συλλογίστηκα, τὰ εἶπα μοναχῇ
μου. Ἡ καλὴ θέληση δὲ μοῦ λείπει, φῶς μου,
σοῦ τὸ θεβαιώνω· ἡ δυνάμη μου λείπει. Ὅλα μοῦ
ἔρχη καὶ ἀφ'τῇ, ἀφοῦ πὺδ θέλεις. Εἶσαι σὺ, ὁ πατέρας
μου καὶ ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ μοναδική μου ἡ λατρεία
καὶ ὁ μάστορής μου, καὶ σ' ὅλα θέλω νὰ σ' ἀκούσκω,

καὶ θὰ μοῦ εἶναι γλύκα νὰ σ' ἀκούω, πολυ-
γαπημένε. Θὰ διαβάσω, ναί, θὰ ἐργάζομαι.
Σοῦ τὸ τάζω, Κωστή μου μονάκριβε. Καὶ κοίταξε
νὰ διῆς πὼς δὲ σὲ γελῶ καὶ πὼς σ' ἀγαπῶ μὲ τὰ
λήθηα, πὼς σήμερα κιόλας ἄρχισα, προτοῦ μάλιστα
λάβω τὸ γράμμα σου. Ἀμα σηκώθηκα, καὶ κατόπι,
πρὶν ἀκόμη σοῦ ἔξακολουθήσω τὸ γράμμα μου τὸ ψε-
σινὸ, σοῦ ἀντίγραφα δυὸ ποιηματάκια σου ἀπὸ κεί-
να ποῦ μοῦ ἔκαμες τὸ καλοκαίρι καὶ ποῦ μοῦ ζήτη-
σες ἀντίγραφο. Κ' ἔτσι θὰ σοῦ ἀντιγράψω δυὸ καὶ
μέρα.

Πές μου, φίλε, σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τὸ καμμένο σου
τὸ παιδάκι, ποῦ εἶναι τόσο φρόνιμο καὶ ποῦ φρόνιμα
φρόνιμα σ' ἀκούει; Ὁχ! πές μου το, πὼς σοῦ ἀ-
ρέσει, πὼς δὲ θὰ τὸ μαλλώσῃς καὶ ἂς διῶ, μὰ στιγ-
μούλα τουλάχιστο, στὰ χεῖλια σου ἕνα χαμόγελο, ἀ-
γάπη μου ἐσύ! Θὰ προσπαθίσω μάλιστα νὰ διαβά-
ζω ιαχτικά, Κωστή μου, θὰ διῆς. Καὶ μήπως δὲν
πρέπει νὰ μαθαίνω, νὰ καλλιεργῶ τὸ νοῦ μου, γιὰ
νὰ μὴ σοῦ εἶμαι καὶ ἀνάξια; Ἐπειτα τὸ ριῶθω πὼς
θὰ μοῦ κάμῃ ἄπειρο καλὸ νὰ μπορέσω λιγάκι νὰ
διαβάσω.

Πρῶτα, στοὺν παλιὸ παλιὸ καιρὸ — ἀπὸ τὸ πρῶτ
ὡς τὸ βράδι — μέρα νύχτα ἢ νύχτα μου χωμένη
στὰ διβλία. Ἦθελα τότες ὅλα νὰ τὰ διαβάσω, νὰ
τὰ ξαίρω πὺδ ὅλα. Καὶ τὴ χαίρομουνε μέσα μου κα-
τάδωθα τὴν καρδιόβαθρη χαρὰ ποῦ μοῦ δίνανε τὰ ὥ-
ραϊα, τὰ μεγάλα πράγματα ποῦ διάβαζα, καὶ βλογοῦ-
σα τὴν τύχη ποῦ μοῦ προξενούσε τέτοια χαρὰ μαγα-
δικὴ καὶ ἀπαίριαχτη.

Συγγρά, πολὶ συγγὰ μάλιστα, συλλογιόμουνε πὼς
μὲ τὰ διβλία μου, μὲ τὴν ἀνάγνωση, μὲ τὸν πόθο
ποῦ εἶχα νὰ διαβάσω, δὲ θὰ μπορούσα ποτὲ μου νὰ
εἶμαι δυστυχισμένη ὅλους διόλου, πὼς σὲ κάθε περι-
στασι τῆς ζωῆς, τὰ διβλία μου θὰ μοῦ εἶτανε οὐ
φίλοι ἀγαπημένοι καὶ πιστοί, πὼς σιτὴ συντροφιά
τοῦς θὰ ἔχοντο, τουλάχιστο μερικὰς ὥρες, ὅλες
τὶς φροντίδες, ὅλες τὶς ἐνοῖες τοῦ κόσμου, πὼς πάν-
τα θὰ μὲ παρηγορούσανε.

Ἀχ! τὰ καμμένα μου τὰ διβλία, τὰ κοιτάζω κά-
ποιες καὶ γεμίζουνε τὰ μάτια μου δάκρυα. Μοῦ φαί-
νεται πὼς μὲ κοιτάζουνε, τὰ δύστυχα, καὶ ἀφ'τῇ, πὼς